

selvfølgelig var at optage nye medlemmer af NATO og også at integrere dem i NATO-samarbejdet.

Derfor er der altså ikke noget overraskende i det her. Tværtimod har man lagt vægt på, at Rusland løbende har været orienteret om planerne for oprettelsen af hovedkvarteret i Polen, og det har endda været således, at den russiske forsvarsminister af min tidligere tyske kollega Volker Rühle blev inviteret til Rendsborg for at besøge det eksisterende hovedkvarter der. Så der er altså ikke tale om, at vi ikke har forsøgt at sikre åbenhed omkring det. Men problemet ligger i, at russerne ikke forstår ægte integration. Og hvis man kigger på deres historie, finder man måske også en del af forklaringen dér.

Sådan som jeg ser det, så har formålet med de ting, vi siden Anden Verdenskrig har gjort, både opbygningen af NATO og af EU, været at skabe stabilitet gennem integration på det politiske, på det økonomiske, på det forsvarsmæssige område, først i Vesteuropa, og nu er det blevet muligt at udstrække denne zone af stabilitet til Østeuropa. På den måde overvindes tidligere målsætninger. Derfor ligger det selvfølgelig også i logikken, at det ikke er begrænset, at det ikke udelukker nogen, at det ikke er rettet mod nogen andre, men tværtimod at det er vigtigt for os, at Rusland også er en del af den proces.

Derfor fremlægger NATO også – og i forbindelse med topmødet vil det blive gentaget – en balanceret politik med en række elementer. Et af elementerne er at optage nye medlemmer i NATO. Et andet element er at forsøge at trække Rusland tættere til alliancen. Og den alliance, Rusland er interesseret i at samarbejde med, er ikke en svag, splittet alliance, som ikke forholder sig til nutidens problemstillinger. Det er en stærk, sammenhængende alliance, der er relevant over for de sikkerhedsudfordringer, vi står over for i fremtiden.

Hr. Jensby havde et spørgsmål om forholdene for de danske officerer, befalingsmænd og for stampersonel i forbindelse med, at man flytter fra Rendsborg. Og der ligger det selvfølgelig i sagens natur, at niveauet i det polske samfund i dag måske ikke er helt på højde med det, man har været vant til i Vesttyskland, men det gælder jo også for mange andre hovedkvarterer i NATO-lande, at forholdene ikke er fuldstændig sammenlignelige med forholdene dér, hvor man kommer fra.

Men vi er selvfølgelig meget opmærksomme på at forsøge at sikre dem, der sendes ud på denne tjeneste, de bedst mulige forhold. Så det kan jeg give tilsagn om.

Hr. Hans Engell var bekymret og sagde, at det jo var i sidste øjeblik, før det blev pinligt, at vi fik fremsat det her forslag. Jeg vil nu godt sige til hr. Hans Engell, at det er der ikke belæg for. Vi synes, det er vigtigt, at konventionen er fremsat, og vi håber også, at det med de positive tilkendegivelser, der er kommet her i salen, vil blive et hurtigt udvalgsarbejde. Jeg ved jo, at formanden under alle omstændigheder vil bidrage konstruktivt til det, så formodentlig vil Danmark med hr. Hans Engells bistand blive det land, der først ratificerer konventionen, og det synes jeg vil være meget tilfredsstillende.

Så havde hr. Søvndal et spørgsmål, som jeg synes er vigtigt at svare på, nemlig omkring art. 3 i konventionen, altså spørgsmålet om FN-mandater, sikkerhedsrådsbeslutninger osv. Det er jo en generel politisk debat, som vi fører her i landet, ikke mindst med hr. Søvndals parti, men jeg kan besvare spørgsmålet med at sige, at forudsætningen i forhold til det dansk-tysk-polske korps er selvfølgelig, at de tre lande er enige om at træffe en beslutning om, at korpsets hovedkvarter skal kunne stilles til rådighed.

Og så gælder det i øvrigt, at de nationale beslutninger skal ske inden for de rammer, procedurer og i overensstemmelse med den politik, som hvert enkelt land fører. Så det er altså ikke sådan, at konventionen her, om jeg så må sige, på nogen måde tilsidesætter den nationale beslutningsproces.

Så havde hr. Hans Engell også et spørgsmål undervejs. Han spurgte, om jeg havde planer om at ændre personelloven. Og der vil jeg godt sige, at regeringens udspil til et nyt forsvarsforlig bygger jo som bekendt på, at værnepligten bevares, så derfor har jeg ikke nogen planer om at ændre personelloven på det punkt.

Så havde hr. Jann Sjursen endelig et spørgsmål. Han var bekymret for, om der var penge nok til at løse opgaven her. Der kan jeg bekræfte, at oprettelsen af korpset ikke i sig selv medfører nye udgifter ud over dem, der ligger i aktstykket, som allerede er tiltrådt, vedrørende oprettelse af hovedkvarteret, og der er taget højde for oprettelsen af korpset i regeringens udspil, også økonomisk.